

Léna élni akar

11.

A tömeg akkor azt hitte, itt a vég, a kislány meghal. Főleg a kislány anyukája hitte azt, a kiabáló emberek is őt szidták. A kislány két suhanó villamos között várt türelmesen. Jobbról előtte, balról mögötte, csörögve fogták fel a repülő szitkokat, sárga faluk között csak a szél csapkodta bőrét, kezét angyal fogta. Biztonságban volt, tele bizalommal, ahogy gyermek nyugszik anyja keblén.

Anyja keblén, szíve fölött az ing majd szétszakadt, a félelem nagy úr, de végül nem történt semmi. A tömeg széteszlott, az anyuka száz évet öregedett. A kislány kalandjai a villamossal ezzel nem értek véget. Sötét volt, tél felé járt az idő. Bátyját követte, aki barátját kísérte haza, és őróla megfeledkezett. Tátongott a többsávos úttest, majd bekapta a lányka alig nyolc évét. A járdaszíjgeten pihent a kis vándormadár.

Vándormadár a hidegben tántorog, otthon ülne bár, háttal a cserépkályhának. Kint feketébe burkolt szürke háztömeg, csak a fiúkat szem elől ne tévessze. Lába a síneken, de ekkor sorompóként egy hosszú kar ellentmondást nem tűrve visszatoloncolta az életbe, amelyről azt sem tudta, hogy majdnem elvesztette. A kar egy fiatalember része volt, az érkező villamosra mutatott, az lett volna a sárgán csörgő kivégzőosztag.

Kivégzőosztag? Ilyen még nem volt, nem volt rá kész szava. Az operetteket ismerte, onnan vette a hangsúlyt, és szemrehányóan rebegte: „Úgy megijesztett!” Ennyire futotta a hála. Pár évvel később megérkezett a büntetőosztag. Hja, kérem, a város veszélyes üzem. Mégis, a hatos villamoson a legkevésbé egy pofonra számítunk. Vigyázunk a pénztárcánkra, de nem az ábrázatunkra. Őt ujj hagyott bíbor jelet a gyerekarcon.

Gyerekarcon csapódott le a megtermett aszszony tenyere és vele múltjának elszenvedett és elosztogatott igazságtalanságai. Csalhatatlan módszer, hogy a gyerek átadja helyét a mögötte álló bácsinak. A büntető, mielőtt leszállt volna, a gyerek nagymamájára támadt, aki határozott nyugalommal helytelenítette az unokájának tálalt

nyaklevest. A többi utas még egy darabig sutyorogott, aztán az előadásnak vége lett. Így adjuk tovább az erőszakot, így adjuk tovább sebeinket.

12.

Ott állt a feldúlt szoba közepén, és nem szólt, csak nézett. Ha sokáig él az ember, felgyülemlik tekintetében a fájdalom, megül a retina alatt, és elcsitítja a szavakat. Látott lerombolt országot, városokat, megroncsolt életeteket, most egy megcsúfolt szobát látott. Mint egy lesújtott, de méltóságában meg nem tört hadvezér a vesztés csata után, csak állt némán, retiküllet a kezében.

Kezében még melegen duzzadtak az erek, de a Parkinson már javában köszörülte rajta alatomos nyelvét. Lefogyott, de még bírta a lába. Lassan kezdte sorra venni a pusztítás nyomait. A rókás képet kivágták a keretből, az empire stílusú könnyed jelenet is eltűnt a falról, és a menyegyzetig érő polcos szekrény csupaszon bámulta földre hányt könyvek százait.

Könyvek százait dobálták földre, pénzt kerestek, és aranyat, de hiába. Dühösek lehettek, és csalódtak. Ezért a nagy fáradság? Olyan szépen feszítették fel a rácsot, sok munka van abban. A dolgukat is a végébe végezték, nem a vádliközépig érő könyvtenger tetejébe, egész civilizált módon. És erre semmi. Komoly érték itt nem volt.

Itt nem volt más, csak egy rendben felépített élet kis csodája, egy nyaraló, ahol vacsora után mindenki leült egy székre, és csendben olvasott, vagy kártya került elő, netán népdalok sorát énekelte a család. A kert nem sérült, málna termett, és fűrtökben lógott a fanyar ribizli. A napnak görbült csak meg a háta, sárga leve szétfolyt a kerítésnyi orgonalevélen, elfáradt.

Elfáradt, leült a kis piros fotelba. Hát ezt is meg kellett élnie. Becsukta szemét. Évtizedek munkáját gyalázták meg. Elárulták. Az utcában kakas szólt. Élete jelentős része küzdelem volt, átgörgött rajta a huszadik századi történelem. Túlélni, romokat eltakarítani, újjáépíteni. Öregen is, mindhalálig.